

REBECCA ROSS

Surori
de
spadă
și
cântec

Traducere din limba engleză și note de
IORDANA FERENȚ ȘI ȘTEFAN FERENȚ

LEDA EDGE

Lui Ben – sufletul meu, refrenul meu

TĂRÂMURI
NECARTOGRAFIATE

MYTHRA

CURTEA
COMUNĂ

GALENOS

BAZINUL SEMILUNII

MUNTELE
EUTHYMIUS

MUNTII DACIA

TRECĂTOAREA
CORISANDE

RÂUL ZAN

DREE

ABACUS

ISAURA

RAVENA
DIONE

APHRA

MAREA ORIGENES

MUNTII
HELLENA

ÎNCHISOAREA
MAGILOR

RĂUL PHAIROS

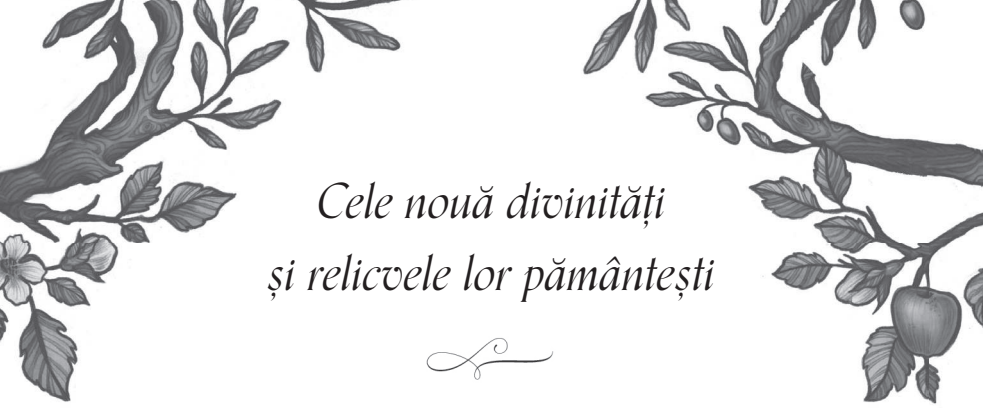
ZENIA

CANTOS

REGATUL
CORISANDE

INSULELE
DE
RĂSĂRIT

Cele nouă divinități și relicvele lor pământești

Magda, zeița mamă a soarelui: *Inelul cu Piatra Solară pentru Tămăduire* – garantează vindecarea magică a celui ce îl poartă*

Irix, zeul tată al cerului: *Mantia Cerului* – garantează putere asupra vremii și intemperiilor*

Ari, zeița lunii și a viselor: *Șalul de Stele* – garantează protecție persoanei care îl poartă; este impenetrabil și recuperează armele

Nikomides, zeul războiului: *Sabia Nimicitoare* – garantează control asupra armelor ce-i aparțin inamicului, transformându-le în praf; în plus, distruge vrăjile

Euthymius, zeul pământului și al lighioanelor: *Centura*

Aurie – garantează devotamentul de animal al celui ce o poartă

Acantha, zeița sorții și a cunoașterii: *Coroana Atotvăzătoare* – îi garantează purtătorului protecție împotriva vrăjilor și îi dă posibilitatea să vadă trecutul, prezentul și viitorul celui la care se uită*

Loris, zeița apelor și a mărilor: *Cerceii cu Perle* – garantează puterea de a respira sub apă*

Pyrrhus, zeul focului (captiv sub pământ): *Piatra de Jar* – garantează foc fără niciun efort când se suflă peste piatră

Kirkos, zeul vântului (prăbușit): *Colierul Înarișpat* – îi garantează zborul purtătorului*

*Indică relicve care sunt inexplicabile

PRIMUL PAPIRUS
*Un colier
făurit din vânt*

Evadne

EVADNE STĂTEA SUB UN MĂSLIN, URMĂRIND-O PE MAIA cum se cațără cu un cuțit ținut strâns între dinți. Soarele apunea, dar briza era caldă și bătea dinspre vest, acolo unde Marea Origenes se învoldura imediat dincolo de livadă. Pe seară avea să vină furtuna; Evadne o simțea venind purtată de vânt. După care avea să înceapă ziua pe care familia ei o anticipa de opt ani încoace.

Încă o noapte până când o voi vedea, s-a gândit Evadne, amintindu-și cu greu de ce se afla în livadă, până când a auzit-o pe Maia cum a alunecat și s-a prins de-o cracă. Arborele s-a cutremurat în semn de protest, chiar dacă Maia era cea mai mică din familie, de-abia ajungând la înălțimea umărului lui Evadne. Ea insistase să se cațăre.

— Poate să ne vadă cineva? a întrebat Maia imediat ce și-a recăpătat echilibrul, bolborosind cuvintele din cauza lamei pe care încă o ținea cu dinții.

Evadne a aruncat o privire prin livadă. Se aflau în mijlocul pâlcului des de copaci, unde iarba era smălțuită de lumină, iar ramurile fremătau în bătaia brizei. Fata auzea zgomote de la vilă – voci și râsete – ce răsunau în depărtare. Tatăl ei și al

Maiei erau probabil împreună, muncind la presa de ulei aflată în cealaltă parte a proprietății.

— Suntem singure, Maia.

Atunci Maia a tăiat creanga și a lăsat-o să cadă pe pământ, chiar la picioarele lui Evadne. Apoi a mai tăiat încă una, cuțitul hârșâind peste scoarță.

— Eva, crezi că tatăl tău o să își dea seama?

— Că tăiem din arborele zeului? a întrebat-o Evadne în timp ce aduna frunzele verzi și argintii, privind în sus pe când Maia își ținea echilibrul pe crengile îndoite ale copacului. Ei, dacă o să își dea seama, pur și simplu o să îi zică că totul a fost pentru Halcyon, și ce mai poate spune?

Imediat, Maia a înlocuit o grijă cu o alta.

— Crezi că Halcyon mă va recunoaște mâine?

— Ești verișoara ei. Bineînțeles că te va recunoaște, i-a răspuns Evadne, deși, în ciuda încrederii, și pe ea o frământa aceeași grijă de zile întregi.

La o adică, nu o mai văzuse pe Halcyon de opt ani.

Evadne și-a amintit dimineața plecării lui Halcyon, cea pe care și-o amintise de atâtea ori, încât adeseori o visa noaptea. Evadne, în vârstă de nouă ani, sprijinită de o cârjă și bandajată în jurul gleznei pe când stătea în curte. Halcyon, în vârstă de doisprezece ani, cu părul prins la spate în cozi și cu lucrurile personale împachetate într-o desagă, aștepta să pornească împreună cu tatăl ei spre orașul Abacus.

„Nu pleca, nu pleca!” plânsese Evadne, ținându-se strâns de sora ei.

Dar Halcyon zâmbise și îi spusese: „Trebuie, Eva! Zeii o doresc!”

— Să nu-i pomenești asta, a zis Maia, mutându-se brusc pe o altă creangă, dar, cândva, eram geloasă pe sora ta.

— Și eu eram! a mărturisit Evadne, descoperind șocată că văpaia era încă acolo, arzând înăuntru ei.

Și eu sunt, a corectat-o mintea ei. *Sunt geloasă pe Halcyon, deși nu vreau să fiu.*

Maia a renunțat la tăiat ca să o privească și, pentru o clipă, Evadne s-a temut că rostise secretul cu voce tare.

— Nu mă înțelege greșit! s-a repezit Maia să spună. Eram ușurată că, în sfârșit, *cineva* din familia noastră a moștenit *ceva* bun. Halcyon a meritat să-și facă un renume. Dar... aș dori ca și noi să ne putem bucura de ceva.

— Da! a aprobat Evadne.

Ea și Maia erau asemenea celorlalți membri ai familiei lor. Lipsite de magie, doar din cauza strămoșului lor, un zeu căzut în dizgrație care se prăbușise chiar în acel măslin în urmă cu secole și își frânsese aripile. Sau cam așa spunea legenda. Acela era și motivul pentru care tatăl lui Evadne manifesta aversiune față de oricine îl atingea, se cățara în copac sau culegea din el. Pomul cu pricina fusese sfârșitul lui Kirkos, zeul vântului. Dar fusese și un început. Începutul livezii, începutul familiei ei.

— De ce ar fi un zeu atât de *nesăbuit*? discuta adeseori Evadne în contradictoriu cu mama sa când lucrau la războiul de țesut. Doar avea totul. De ce să renunțe asta?

Într-adevăr, furia ei își avea originea în faptul că era lipsită de magie, fiind simplă și obligată să trăiască aceeași viață monotonă în fiecare zi până când avea să se întoarcă în țărână. Și toate astea pentru că decizia lui Kirkos fusese să cadă.

Mama ei doar zâmbea, un zâmbet plăcut, dar subtil.

— Într-o zi vei înțelege, Eva.

Ei bine, Evadne credea că deja înțelesese. Adevărul era că zeul Kirkos zburase peste acea bucată de pământ, o livadă ce se numea Isaura, și zărise o muritoare care culegea

măsline. Zeul ajunsese să o iubească cu atâta pasiune, încât își abandonase nemurirea și făcuse astfel încât să rămână pe Pământ, împreună cu ea, ca muritor, să se ocupe împreună de livadă, să-i dăruiască prunci și să fie îngropat alături de ea în ceasul morții.

Dacă vreunul din urmașii săi avea să năzuiască să se ridice la curtea lor, nu urma să fie prin magie moștenită, ci prin orice altă înzestrare sau forță.

Ceea ce Halcyon făcuse.

— Crezi că am adunat destul?

Cererea Maiei a readus-o pe Evadne în prezent și a făcut-o să arunce o privire spre brațul de crengi de măslin tăiate.

— Da, mai mult decât suficient. Ar trebui să ne întoarcem! Mamele noastre se întrebă probabil ce ne-a luat atât de mult.

— Poate cred că unul dintre zei a zburat peste livadă și – literalmente – s-a îndrăgostit de noi, a spus Maia cu voioșie în timp ce cobora din copac.

Era remarca usturătoare frecventă a familiei lor, dar Evadne a râs totuși.

— Maia, urciorul nu merge de multe ori la apă. Îmi pare rău să te dezamăgesc!

Verișoarele au mers printre copaci pe cărarea principală, care se termina sus, pe deal, spre vilă. De regulă, pe Evadne o durea glezna dreaptă doar în sezonul rece. Totuși, o durea și astăzi, în ciuda vremii înăbușitoare ce anunța furtuna iminentă, așa încât fiecare pas prin livadă era chinuitor. Când a observat-o pe Maia cum trage cu ochiul la tivul chitonului¹ ei

¹ Îmbrăcămintea largă dintr-o singură bucată, un fel de tunică purtată în Antichitate de grecii de ambele sexe, dar cu lungimi diferite, pentru femei, până la glezne și prinsă uneori pe umeri cu broșe sau chiar cusută, iar pentru bărbați, trecând rareori de genunchi (n. tr.).

în timp ce ștergea iarba și se murdărea, Evadne a înțeles motivul pentru care copila se oferise să se urce în copac.

— Șchiopătez chiar *așa de rău*, Maia?

— Nu! Pur și simplu, mă gândeam la cât de dificil va fi să îndepărtezi toată murdăria aia de pe haine.

Evadne a clătinat din cap, dar nu și-a putut reține un zâmbet. Chitoanele lor erau simple, făcute din in alb și croite ca niște tunici lungi și fără mâneci. Straietele le erau prinse pe umeri cu broșe, iar în talie aveau cordoane din piele împletite. În sezonul rece, fetele renunțau la pânza de in pentru chitoane de lână și mantii de culoarea pământului: brune, verzi și gri. Culori care se amestecau în natură și, în mod discret, proclamau statutul lor în societate, care era cel mai modest la curtea lor.

De câte ori nu se văitaseră Maia, Evadne și mamele lor de petele pe care livada le lăsa în fiecare zi pe hainele lor? Zilele de spălat rufe erau detestate!

Dar, jurase Maia, cel mai probabil, atunci când avea să fie bătrână și să nu se mai teamă de ce gândeau ceilalți, avea să poarte violetul respectat, ca și cum ar fi regina Nerine în persoană.

Fetele au străbătut restul cărării în tăcere. Evadne era chinată de durerea din timpul mersului, o durere declanșată de munca recentă la care ea și familia ei se înhămaseră, pregătind totul pentru reîntoarcerea lui Halcyon. În ultimele două săptămâni, toți fuseseră copleșiți de muncă și nerăbdători să facă vila să strălucească asemenea unei monede noi, un loc demn de o fată care avansase la Curtea Comună.

Așadar, recoltaseră cele mai bune dintre fructe și adunaseră măslinile pentru uleiul de primă presă, care era atât de bogat, încât era considerat sfânt. Aerisiseră păturile pentru ca acestea să capete mirosul vânturilor estivale și frecaseră plăcile de ceramică și frescele până când ajunseseră să strălucească. Umpluseră

toate lămpile cu ulei și pregătiseră cele mai frumoase veșminte. Numele lui Halcyon fusese rostit des, reverențios, de parcă era o zeiță, în timp ce Evadne și familia ei lăsaseră ca perspectiva ei promițătoare să ocupe fiecare colț și coridor al vilei.

Până a doua zi la apus, Halcyon din Isaura avea să fie acasă.

Și ce povești ar fi putut ea să-i spună lui Evadne și Maiei? Povești despre lumea de dincolo de livadă, lumea care strălucea prin aristocrație, prin orașe și chitoane atât de fine, că, în lumină, străluceau în culori asemănătoare curcubeului. Era ca și cum ai fi deschis o cutie cu un obiect de preț, la fel ca o relicvă divină pe care Evadne o putea doar admira, nu atinge sau revendica.

De altminteri, fata visa la un statut social în ascensiune la curtea regală. La abandonarea chitoanelor pătate de noroi, a părului bătut de vânt, dar și a trudei sezoniere pe care o presupunea îngrijirea unei bucăți de teren. Visa și să nu mai fie privită cu dispreț de alții doar pentru că muncea în livadă.

Evadne a ignorat dorința de ascensiune; nu avea să se întâmpile niciodată, așa că de ce să-i mai acorde atenție? Minteaa îi stătea din nou numai la sora ei în timp ce încerca să își imagineze cum ar fi să o revadă pe Halcyon și să o îmbrățișeze după toți acei ani când fuseseră despărțite, când un amestec zguduitor de bucurie și emoție a cutremurat-o. Ce avea să simtă Halcyon mai intens? Încântarea debordantă sau tortura invidiei?

Fetele au ajuns în curtea vilei, unde un mesager aștepta dincolo de porți și suna pentru a fi primit.

— Ce veste ar putea să mai aducă acum? a mormăit Maia în șoaptă. Să plătim un impozit mai mare pentru ulei?

Într-adevăr, aceea fusese cea mai recentă veste – impozit mai mare pe teren și pe producție. Curând, impozitul pe un

vas de lut cu ulei de a doua presă urma să fie aproape cât prețul acestuia și trebuia plătit la sfârșitul sezonului.

— Poftim! a spus Evadne, transferând ramurile de măslin în brațele verișoarei sale. Du astea înăuntru! Vreau să văd ce dorește, a adăugat și a traversat lespezile calde ca să deschidă porțile.

Mesagerul a oftat enervat, apoi și-a scuturat praful de pe tunică și a spus:

— Sun la soneria asta de aproape o jumătate de oră!

— Scuză-ne! Familia mea pregătește vila pentru un oaspete ce vine mâine, a spus fata, folosind cuvântul „oaspete” de parcă Halcyon ar fi fost o străină. Ce veste ne-ai adus? a adăugat, ridicând sprâncenele atentă.

Mesagerul a scos un sul de papirus legat cu un sigiliu de ceară care era zdrobit, o dovadă a îndelungatei călătorii tocmai din orașul regal Mithra.

— Un ordin nou din porunca reginei Nerine.

Cândva, doar sunetul numelui reginei stârnise uimire și speranță în Evadne. Regina Nerine conducea Corisande, prețuind onoarea, egalitatea și dreptatea. Profilul ei fusese gravat pe monedele Akkia de argint, iar Evadne ținuse adeseori o monedă în mână, încercând să memoreze trăsăturile suveranei, ca și cum într-o bună zi s-ar fi putut transforma în aceasta.

Dar asta fusese cu mulți ani în urmă. Înainte ca legile și impozitele să fie din ce în ce mai greu de suportat pentru oamenii de rând.

Evadne a rupt sigiliul și a derulat papirusul, știind că mesager nu avea să plece până nu o vedea că îl citește.

Din porunca lui Nerine, regina regatului Corisande, descendentă a Divinei Acantha, conducătoarea Curții Comune și a Curții Magice, Doamna Mării Origenes:

Începând de astăzi, a șaptesprezecea zi din Luna Arcasului, se consemnează în anale că orice persoană de rând, în cazul în care intră în posesia unei relieve divine, nu mai este considerată membru al Curții Magice. O amendă considerabilă va fi impusă posesorului relievei care nu predă obiectul găsit Consiliului Magilor de la Școala Destroy.

Evadne a rulat ordinul cu o expresie prudentă în timp ce mesagerul s-a întors și a încălecat, pornind spre satul alăturat. Fata a închis porțile cu un zângănit și cu mintea plină de gânduri legate de zei și de relicvele lor.

Existau nouă divinități. Ba chiar doar opt, în acest moment, de vreme ce Kirkos nu mai era considerat o zeitățe din cauza căderii lui. Magda, zeița mamă a soarelui; Irix, zeul tată al cerului; și cele șapte odrasle divine ale lor: Ari, zeița lunii și a viselor; Nikomides, zeul războiului; Acantha, zeița sorții și a cunoașterii; Euthymius, zeul pământului și al lighioanelor; Loris, zeița apelor și a mărilor; Pyrrhus, zeul focului; și Kirkos, zeul vântului.

Cu secole în urmă, când luase naștere regatul Corisande, nouă zei și zeițe coborâseră să trăiască printre muritorii. Aceștia se înfruptaseră din mâncarea muritorilor, le băuseră vinul și dormiseră în paturile lor. Și astfel magia lor se infiltrase în sângele muritorilor și se născuseră copii magici.

Dar nu toți pruncii născuți moșteniseră darul magic al zeilor. Se întâmpla fără o regulă anume – uneori se sărea peste o generație, iar alteori se sărea peste generații întregi. A păstra evidența unei genealogii a familiei devenise curând o pasiune obsesivă pentru aristocrație, care aranja căsătorii și ținea cont de intervalele dintre generații, încercând în van să prezică momentul când avea să se nască următorul mag în familie.

Când zeii și zeițele își dăduseră seama de agitația pe care o creaseră, părăsiseră regatul muritorilor și se reîntorseseră în vilele lor din cer spre a fi divinizați de la distanță. Totuși, fiecare dintre ei lăsaseră în urmă un bun personal, adică o relicvă infuzată cu magie. Le ascunseseră peste tot în Corisande, sperând că aceste obiecte urmau să fie revendicate de oameni de rând lipsiți de magie. Și, astfel, începuse era vânătorilor de relicve. Cel care găsea și deținea o relicvă putea, așadar, folosi o mică sursă de magie, chiar dacă nu avea sânge albastru. Acesta se putea alătura prestigioasei Curți Regale Magice. *Până în prezent*, a reflectat Evadne cu un oftat frustrat.

— Ce scrie? a strigat Maia, aplecându-se în afară pe una dintre ferestrele vilei.

Evadne i-a înmânat verișoarei sale ordinul și a observat privirea încruntată a Maiei în timp ce îl citea.

— Ce ridicol! De ce ar da regina un astfel de ordin?

— Curtea Magică s-a săturat, pare-se, de oamenii simpli care se alătură rangurilor sale, a spus Evadne. Și plângerile au fost atât de insistente, încât regina nu a avut de ales decât să emită un astfel de ordin.

Maia a strâns papyrusul între degete.

— Fratele meu se va supăra.

— De parcă ar fi descoperit vreo relicvă divină!

— Adevărat! a spus Maia. Lysander abia poate deosebi estul de vest. Mă întreb dacă unchiul Ozias a găsit vreo relicvă totuși.

Ozias părăsise livada când fetele erau micuțe pentru a deveni vânător de relicve, spre marea consternare și furie a taților lor. Fusese o ceartă între frați pornind de la faptul că relicva lui Kirkos era dată dispărută. Ozias era de părere că bijuteria zeului prăbușit, un colier, fusese îngropată împreună cu el în livadă, iar ei aveau să dezgroape oasele zeului și să o revendice.

Gregor și Nico refuzaseră să îngăduie una ca asta, iar Ozias plecase, renegându-și familia.

De atunci, tații fetelor nu se mai așteptau să-l revadă pe unchiul Ozias.

— Puțin probabil, a răspuns Evadne. Tatăl meu crede că unchiul Ozias a sfârșit-o în cariera de la Mithra.

Maia a strâmbat din nas.

— Doamne sfinte, sper că unchiul Ozias nu este acolo! Acela este locul unde sunt trimiși toți criminalii renumiți.

— Vânătorii de relicve ucid adeseori ca să obțină ce doresc.

— Ce gânduri morbide, Eva! Vino, nu pune ordinul la suflet și ajută-mă să împlinesc coroanele pentru Halcyon!

Fluturii agitați au revenit în stomacul lui Evadne în timp ce familia ei se aduna în sufragerie pentru masa de seară. La început, conversația s-a concentrat pe noul ordin – Lysander, după cum era de așteptat, se supăraseră –, dar subiectul s-a epuizat curând; existau lucruri mult mai importante de discutat. Precum Halcyon.

Evadne și Maia stăteau pe podea și împliteau ramurile de măslin în coroane – câte una pentru fiecare membru al familiei – pe care să le poarte în ziua următoare în onoarea lui Halcyon. Împletitul i-a dat de lucru lui Evadne și i-a oferit alinare până când Lysander s-a întins pe podea lângă ele ca să rupă frunze de pe ramuri.

— Lysander, încetează! a protestat Maia.

Lysander și-a ignorat sora și a mai rupt o frunză. Încă era indignat din pricina noului ordin; toată lumea știa că își dorea să caute relicve, cu sau fără binecuvântarea părinților. Dorea să fie primul din familia lor care să se alătore Curții Regale Magice.

— Mă întreb câte cicatrici are Halcyon acum, a spus băiatul.

Au amuțit cu toții. Tatăl lui Evadne, Gregor, a încremenit pe banca sa cu o bucată de pâine înmuiată în tocană aproape de gură. Iar mama lui Evadne, Phaedra, care cârpea o mantie ruptă, a rămas la fel de nemișcată, ca și cum mâinile ei ar fi uitat ce pot face cu ața și acul.

Mătușa Lydia, mama lui Lysander și a Maiei, care aprindea lămpile cu ulei pentru că ultimele raze de soare se îndepărtaseră de fereastra deschisă, a părut la fel de șocată de vorbele fiului ei. Primul care a răspuns a fost unchiul Nico, cel cu fața bărboasă ridată de la orele de privit pieziș în lumina soarelui și cu părul cărlionțat și încărunțit de jur împrejur. A vorbit în timp ce continua să repare o pereche de sandale pe care le ținea în poală:

— Halcyon nu va avea niciuna, Lysander. Amintește-ți cât de rapidă este! A fost de netrecut pentru campion. Și, dacă ar avea cicatrici... mă rog, ele ar fi semne ale victoriei.

Încordarea din încăpere s-a risipit, toți cei prezenți lăsându-se pradă amintirilor despre Halcyon.

— Vă amintiți cum i-a bătut pe toți băieții din sat într-o întrecere? a spus mătușa Lydia cu o voce copleșită de mândrie pe când termina să aprindă lămpile.

Lumina focului licărea prin încăpere, un joc de umbre și aur.

— Nu o putea întrece nimeni, a aprobat Maia. Era băiatul ăla netrebnic din Dree. Îți amintești, Eva? A crezut că o putea înfrânge la luptă, dar ea i-a dovedit *de două ori* că greșise. L-a pus la pământ, lăsându-l fără cunoștință, cu un singur pumn. Magnific!

Da, s-a gândit Evadne amintindu-și. Fata a mai răsucit două coroane și când, în sfârșit, a izbucnit furtuna, s-a ridicat gata să se retragă la culcare.

— Dar, Pupa, a strigat tatăl ei, nu am cântat în seara asta! Încă nu poți pleca la culcare.

Tatăl ei dorea să cânte în fiecare seară dacă putea să o convingă pe Evadne să i se alăture. De asemenea, îi plăceau foarte mult poreclele lor. Cu mult timp în urmă, el își poreclise ambele fiice: Halcyon era Sprout¹, iar Evadne era Pupa. Pupa, în sensul larvelor de insecte. Când Evadne aflase ce înseamnă acest cuvânt, fusese furioasă până când el îi spusese că este etapa de transformare², cea în care un fluture își poate roti aripile. Din momentul acela, fetele inițiaseră un joc al găsirii coconilor³ în livadă.

— Îmi pare rău, tată, a spus Evadne, dar sunt foarte oboșită! În seara asta va cânta Maia cu tine.

Maia s-a oprit din împletit, cu gura căscată.

— Cine, *eu*? Nu sunt în stare să cânt!

Lysander și-a exprimat acordul printr-un pufnet, fiind răsplătit cu o lovitură ușoară din partea Maiei.

— În seara asta vom cânta cu *toții*, a hotărât Phaedra, lăsând la o parte mantia pe care o cârpea. În afară de tine, Eva! Știu că trebuie să te odihnești.

Familia a început să interpreteze Cântecul Recoltei în timp ce Evadne pleca pe nesimțite. Fata a urcat încet pe scară spre etajul superior, ținând-o pe coridor până la dormitorul ei.

A intrat în cameră și a închis în urma ei. Era întuneric; probabil că lampa cu ulei arsesse complet. A traversat camera ca să ajungă la suportul lămpii, căutându-și drumul cu picioarele goale până când a descoperit că podeaua e umedă. S-a oprit privind fix spre fereastră, unde obloanele se

¹ „Boboc”, „mugur”, „lăstar” (în lb. eng., în orig.) (n. tr.).

² Metamorfoza unui fluture cuprinde patru etape: ou, larvă (omidă), crisalidă (pupă), fluture (n. tr.).

³ Înveliș protector făcut din fire foarte subțiri cu care se înconjoară crisalida/pupa sau gogoșa unor insecte (n. tr.).

deplasau înainte și înapoi într-o rafală de vânt, deși fata știa că le închisese înainte de cină.

Atunci, Evadne a simțit. Cineva din cameră o urmărea în întuneric. Îi auzea respirația, un hârșăit care încerca să se ascundă în răpăitul ploii.

Pumnalul ei era pe raft, câțiva pași mai încolo, astfel că Evadne a făcut un salt, dar a simțit o durere ascuțită în glezna dreaptă din cauza mișcării bruște. O umbră s-a desprins din întuneric, oprind-o. O mână rece i-a prins strâns încheietura mâinii lui Evadne și a smucit-o mai aproape. Evadne a tras aer în piept, pregătindu-se să țipe, dar mâna s-a mișcat ca să-i acopere gura ca o pecete. Strângerea nu era agresivă și avea o ezitare care a făcut-o pe Evadne să-și dea seama că... necunoscutul nu avea de gând să o rănească, ci dorea ca ea să tacă.

— Evadne, a rostit o fată a cărei voce a spart tăcerea, la fel ca un val lovind o stâncă.

Evadne nu s-a mișcat nici măcar atunci când mâna i-a eliberat gura. Nu vedea chipul necunoscutei, dar i-a simțit pe neașteptate prezența... Înaltă și subțire, mirosul de metal și ploaie pe piele, cadența familiară din voce, cea care existase doar în visele și amintirile lui Evadne din ultimii opt ani.

— Evadne, a șoptit din nou fata. Sunt eu! Sora ta, Halcyon.